

Desacceleració, crisi, [recessió](#)... Collonades. Jo en dic [reculada](#). Reculada del Capital. Perquè, després de tots aquests anys de mirífica prosperitat, d'inversions milionàries, de beneficis extraordinaris, en algun *calaix* estaran tots els diners, no? De veritat que no? En qualsevol cas, arribats ací, a dos pamets d'un cel de sobte infernal, a la fi del món feliç, les empreses ibèriques, amb justificacions de tota mena, provades o no, s'apunten ara amb ganes a l'usdefruit de la desfeta, al trencament de la baralla, a rendibilitzar l'Apocalipsi, al darrer suc de la corretja, al munyiment de la vaca cadàver, al tresquiló definitiu de l'ovella. Fan passar les blanques per negres i, voilà, *nada por aquí, nada por allá*, i ací pau i després glòria. Màgia! Els sindicats no desperten, el Govern porta el cranc al cul i el Capital s'escapoleix. Evasió, fuga, alçament de béns, concursos de creditors, [expedients de regulació](#). Treballadors al carrer. Qui ho patirà? El de sempre: pebrereta. L'especulador fill de puta (bon títol per a una novel·la), ben bé que se'n sortirà. Un poema exemplar:

Els expulsats

Els expulsats de la societat formen
 una societat encara més gran
 que la societat de la qual han estat expulsats.
 Però no es diu societat.
 Es diu bossa
 de marginació estrictament prevista,
 inapel·lable,
 necessària
 perquè la societat realment digna d'aquest nom
 cresca i progresse
 fins a extrems mai abans coneguts,
 celestials,
 mirífics.
 Car, com tots sabem,
 la defecació és absolutament imprescindible
 perquè un cos cresca i progresse
 com cal
 i a ningú se li ocorre dir a la merda cos
 per molt enorme i nombrosa que aquesta siga.

Senzillament,
s'intenta no mirar-la i,
amb la satisfacció de qui es desfà
d'un llast inútil i lleig que frena
el seu benestar i les glorioses
perspectives de creixement i de progrés
que al davant se li obrin,
estira
despreocupadament
de la cadena.

[Marc Granell](#)